

els escriptors Ruiz Contreras i Manuel Brunet, el poeta Carles Fages de Climent i les famílies Pitxot i Compte.

El seu "hobby", al marge de la música, fou la tasca d'ebenista, una dèria probablement vinculada amb la professió paterna.

Fou un home planer, de judicis directes, gens complicats, espontani i natural, sense gaires efectismes. Era un producte arquetípic d'aquesta singularíssima comunitat empordanesa, un dels nuclis més trascendents de la terra catalana, des de qualsevol punt de vista.

Jo no voldria parlar de l'obra d'En Blanch Reynalt, com si aquesta fos una peça de museu. Jo voldria comentar concerts dedicats íntegrament a aquest home, voldria llegir el seu nom als programes dels aplecs i voldria ser testimoni de la difusió de la seva obra per mitjà del recurs fabulós del disc.

Tot això sembla avui impossible. Potser més endavant deixarà de ser-ho. Déu ho vulgui. Mentrestant tenim d'acceptar el poc que hi ha, davant l'absència del molt que lamentem a cada instant. Valoro i estimo l'esforç de la vila comtal de Castelló d'Empúries que posà el nom de Josep Blanch Reynalt al carrer on havia nascut el mestre i on morí l'any 1954. De la mateixa manera valoro i estimo l'afecte de Figueres de l'Empordà, que ha tingut la gentilesa de dedicar el seu Aplec de la Sardana a la memòria dels germans Blanch.

En fer aquest senzill esbòs de la vida i l'obra d'En Josep Blanch Reynalt crec escaient retre-li un record al seu germà Angel, desaparegut en tràgic accident en data encara molt propera. Si en estudiar la figura d'En Josep Blanch Reynalt hom ha tingut en compte les seves qualitats artístiques, cal considerem també la capacitat del seu germà Angel, com instrumentista de trombó i compositor de vàlua molt remarcable. Angel pertanyé a diferents organismes musicals de casa nostra i per tot arreu deixà al seu pas un testimoni de record imborrable com home i com artista.

Serveixin aquests humils mots de cordial homenatge a les figures dels músics desapareguts.

E. MOLERO PUJOS